

Екран телефона засвітився словами «Невідомий абонент», що зазвичай означало якусь аферу, але мені знічев'я захотілося потеревенити, тож я відгукнувся:

— Алло?

— Тату?

Я так різко підскаочив, що вперіщився колінами об кухонний стіл, розлив каву на шпондерок із яйцями.

— Merri? Це ти?

Вона відповіла, але я не міг розібрати слів. Її голос був слабкий. На лінії щось шипіло й тріщало, ніби зв'язок ось-ось перерветься.

— Зачекай, люба. Я тебе ледве чую.

Кухня — найгірша кімната в будинку для приймання дзвінків. Сигнал ніколи не сягає більше однієї-двох поділок. Я відніс телефон до вітальні й спіткнувся об якусь дошку, яку обрізав, шліфував і морив. Такий собі невеликий столярний проект, щоб убити нічний час; зрештою все це колись перетвориться на журнальний столик. Але я зроду не міг змусити себе закінчити роботу, тому весь килим був завалений шурупами й тирсою.

Я пробрався крізь безлад і кинувся коридором до дитячої спальні Merri. Там було крихітне вікно з краєвидом на наше подвір'я і старі залізничні колії Лакаванни. І коли прихилився до скла, то сигнал підскаочив аж до трьох поділок.

— Merri? Тепер краще чути?

— Алло?

Вона все ще звучала наче за мільйон миль звідси. Ніби телефонувала з-за кордону. Або з якоїсь хащі десь глибоко у віддаленій дикій місцевості. Чи з багажника покинутої автівки, закопаної на дні підземного гаража.

— Тату, ти мене чуєш?

— З тобою все гаразд?

— Тату? Алло? Ти мене чуєш?

Я притиснув телефон до вуха й вигукнув:

— Так, так, я тебе чую. Де ти? Тобі потрібна допомога?

ЗВ'ЯЗОК ПЕРЕРВАВСЯ.

Дзвінок був невдалий. Наша перша за три роки розмова не тривала й хвилини.

Зате тепер у мене був її номер. У мене нарешті з'явився спосіб контактувати з донькою. Я натиснув кнопку «зателефонувати» й почув, що лінія зайнята. Спробував іще раз, два-три-чотири рази: зайнято-зайнято-зайнято.

Бо вона телефонувала мені. Я був такий схвилюваний, що мої руки тремтіли. Змусив себе припинити набирати номер і чекав, поки озветься телефон. Сів біля підніжжя ліжка й нетерпляче озирався кімнатою своєї доньки.

Усі її старі речі досі були тут. У мене ніколи не було гостей, зроду не виникало жодної причини позбутись їх. Усі ці плакати зі старшої школи все ще були приліплені клейкою стрічкою до стін: «Ван дірекшн», «Джонас бразерс»¹ і кумедний усміхнений лінивець, що висів на дереві. У кімнаті також була велика полиця зі спортивними трофеями й великий плетений кошик, наповнений м'якими іграшками. Здебільшого я тримав двері кімнати зачиненими й намагався ігнорувати її. Але час від часу (частіше, ніж хочу зізнатися) заходив досередини, сідав у її велетенське крісло-мішок і дозволяв собі згадувати часи, коли ми всі ще були разом і жили як одна родина. Згадував, як ми з Коллін утискалися в мале двоспальне ліжко, а Меггі плюхалася між нами і ми реготали до сліз, читаючи «На добраніч, горило»². Мій телефон знову задзижчав.

Той самий невідомий абонент.

— Тату? Зараз краще чути?

¹ *One Direction* — англійсько-ірландський чоловічий поп-гурт, створений у столиці Англії 2010 року; *Jonas Brothers* — американський поп-рок-гурт, до складу якого входять троє братів — Кевін Джонас, Джо Джонас і Нік Джонас. Як спільний проект почали своє існування 2005 року після укладення контракту з компанією *Columbia Records*. — Тут і далі прим. пер.

² «*Good Night, Gorilla*» — дитяча книжка Пеггі Райтмен про працівника зоопарку, який бажав на добраніч усім своїм тваринам, а горила викрала в нього ключі й випустила всіх мешканців кліток.

Тепер її голос звучав чітко. Наче сиділа безпосередньо поруч зі мною, переодягнувшись у піжаму із зображеннями героїв «Короля Лева», і готувалася до сну.

— Мергі, ти в порядку?

— Я в порядку, тату. Усе добре.

— Де ти?

— Удома. Тобто у своїй квартирі. У Бостоні. І в мене все добре.

Я чекав, що вона продовжить, але донька нічого не казала. Можливо, не знала, із чого почати. І я теж, правду кажучи. Скільки разів уявляв собі цей момент? Скільки разів репетирував цю розмову, стоячи в душі? А тепер, коли нарешті до неї дійшло, усе, що зміг випалити, — це:

— Ти отримувала мої листівки?

Боже, я ж стільки листівок надіслав цій дитині: на день народження, на Гелловін чи й просто так! Завжди з десятима чи двадцятьма доларами на кишеньковій витраті й кількома рядками.

— Я всі отримала, — сказала вона. — Насправді я вже давно хотіла зателефонувати.

— Мені так шкода, Мергі. Уся ця ситуація...

— Не хочу про це розмовляти.

— Добре. Гарзд.

Я почувався як один із перемовників щодо заручників на гарячій лінії 911. Моя головна мета була втримати Мергі на зв'язку, підтримувати розмову, тому перейшов на безпечнішу тему:

— Ти все ще працюєш у «Кепесіті»?

— Авжеж, нещодавно три роки виповнилося.

Мергі так пишалася цим місцем праці. Її взяли на роботу приблизно тоді, коли почалися проблеми між нами, і задовго до того, як хтось узагалі вперше почув про цей проєкт. Тоді це був лише один із тисячі стартапів Кембриджа, що обіцяли змінити світ за допомогою нової надсекретної технології. Зараз у них працює вісімсот людей, розкиданих по трьох континентах, і вони

щойно запустили рекламу Супербоулу з Джорджем Клуні й Меттом Деймоном. Я прочитав усе, що зміг знайти про цю компанію, завжди вишуковуючи хоч якусь згадку про свою доньку або бодай якусь інформацію про її життя та кар'єру.

— Ці нові «шевроле» виглядають приголомшливо, — сказав я. — Тільки-но ціни знизяться...

Вона урвала мене на півслові:

— Тату, у мене є новина. Я виходжу заміж.

Вона не витримала павзу, щоб дати мені переварити інформацію, а просто взялася викладати подробиці, ніби вже не могла тримати їх у собі. Її нареченого звали Ейдан. Йому було двадцять шість років. Його родина влаштовувала прийняття у своєму будинку в Нью-Гемпширі. Але я застряг на першій фразі.

Вона виходить заміж?

— ...І попри все, що сталося, — правила Мергі, — я б дуже хотіла, щоб ти також був присутній.

Мене звати Френк Шатовскі, мені п'ятдесят два роки. Довшу частину свого дорослого життя я провів за кермом службового автомобіля «Юнайтед парсел сервіс»¹. Ви знаєте ці великі коричневі вантажівки, що гуркотять по вашому району, перевозячи товари, замовлені онлайн. Ю-Пі-Ес називає їх автомобілями доставки, хоча технічно це звичайні великі фургони. Я сів за кермо однієї такої молодим, одразу після завершення служби в армії, а нещодавно мене прийняли до «Кола пошани» — елітної групи водіїв Ю-Пі-Ес, які пропрацювали без аварій двадцять п'ять років.

Заробляю непогано, і мені завжди подобалася ця робота, хоча вона стає дедалі важчою. Коли починав наприкінці дев'яностих, більшість посилок були стандартними коробками. Найважчою річчю, яку належало підняти, був комп'ютер «Гетевей»². Зараз забудьте про це. У будь-яку зміну ми перевозимо матраци, картотечні шафи, штучні ялинки, телевізори з плоскими екранами, навіть столи для пінг-понгу. А також автомобільні покришки — святий боже, це найгірше. Ви знаєте, що автомобільні покришки можна придбати онлайн? Їх постачають укладеними по чотири, скріпленими й запованими в картон, тому ми навіть не можемо котиці ці кляті штуки.

А проте, якщо я достатньо працюю понаднормово, то зазвичай можу заробити до ста тисяч на рік. Кредит за «джип» уже був повністю сплачений; моя іпотека наближалася до кінцевого терміну, і в мене не було ні

¹ *United Parcel Service* — американська логістична компанія, що спеціалізується на експрес-доставці. Щодня компанія доправляє більше 16,9 млн вантажів для 9,4 млн клієнтів у більш ніж 220 країнах світу.

² *Gateway, Inc.* — американська комп'ютерна компанія, заснована 1985 року. Виробляла широкий асортимент персональних комп'ютерів, периферії, серверів і аксесуарів. 2006-го її придбала тайванська Acer.

центу боргу за кредитними картками («Віза» чи «Мастеркард»). Мені залишалося три роки до дочасного виходу на пенсію з пристойними виплатами й повним медичним забезпеченням. Непогано для хлопця, який ніколи не навчався в коледжі, чи не так? Доки не померла моя дружина і не почалися всі мої проблеми з Мергі, я вважав, що мені в житті поталанило. Почувався найщасливішою людиною на землі.

А тепер послушайте, що сталося.

— Весілля через три місяці, — сказала Мергі. — Двадцять третього липня. Годилось би повідомити раніше, але краще пізно...

— Я буду, — сказав я, і мій голос зірвався, бо я заплавав. — Звісно ж буду.

— Добре, добре. Бо ми розсилаємо запрошення завтра, та... я хотіла спершу зателефонувати.

А потім затихла. Ніби хотіла ще щось від мене почути, але я був надто схвильований, щоби балакати. Лишень стиснув п'ястук і тричі сильно влупив себе по грудях, щоб не розплакатися. Нумо, Френкі. Зберися! Не будь таким розмазнею!

— Тату? Ти ще тут?

— Розкажи мені про Ейдана, — запропонував я. — Мого майбутнього зятя. Де ти з ним познайомилася?

— На костюмованій вечірці. Ще на Гелловін. Я була в ролі Пем з «Офісу». А Ейдан прийшов у ролі Джима. Тож допіру він з'явився, усі хотіли, щоб ми стояли поруч. Ми стали повторювати сцени із серіалу, і він справив абсолютно ідеальне враження.

Мені було складно зосередитися на її розповіді, бо надто переїнявся підрахунками.

— Ви познайомилися минулого Гелловіну? Шість місяців тому?

— Але таке відчуття, ніби знаю його цілу вічність. Іноді, коли ми розмовляємо, присягаюся, він читає мої думки. Ніби в нас телепатичний зв'язок. Ви з мамою колись відчували щось таке?